

Експансія. Кн.3. Брама Абаддона

Джеймс С. А. Корі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Ганна Чесна

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог. Манео

Манео Юнг-Еспіноза — просто Нео для друзів зі станції Церера — скрутився калачиком у кокпіті крихітного корабля, який він охрестив «І ке». Після його старту збігло практично три місяці; тепер ще якихось п'ятдесят годин, і він ввійде в історію. Два дні тому у нього скінчилася їжа. З води лишилося тільки пів літра хтозна-скільки разів рециркульованого сциклиння. Все необов'язкове вже давно вимкнуто. Реактор він заглушив. Пасивні монітори поки що працювали, але активні сенсори мовчали. Єдине світло в кокпіті линуло хіба що від дисплеїв моніторів. Нео загорнувся в ковдру, кінці якої підіткнув у паски, щоб вона не попливла геть. Ковдра не підігрівалась. Передавачі широкого й фокусованого спектрів мовчали, а транспондер Нео викорчував іще до того, як закінчив писати назву корабля на корпусі. Він же так далеко забрався не для того, щоб випадковим біпом повідомити всі флотилії про своє наближення.

П'ятдесят годин (навіть менше), і єдине, що треба робити, — лишатись невидимим. А ще — нікуди не врізатись, правда це все в *las manos de Dios*.

До кола підпільного товариства пращольотів його увела кухня Евіта. Це було три роки тому, якраз перед його п'ятнадцятиріччям. Він тусив удома, поки матір гарувала на зміні водоочисної станції, а батько пішов на зібрання електриків, у яких був бригадиром. Хлопець учетверте за останній місяць сачкував школу. Коли система оголосила про відвідувачів на порозі, Нео найперше подумав, що це по його душу явилися охоронці зі школи. Натомість за дверима виявилася Евіта.

Вона була старша на два роки, донька сестри його матері. Справжня поясанка. Така сама довготелеса скіпка, але звідти. Нео запав на Евіту з першого погляду. Уявляв її голою. Уявляв, як воно — цілувати її. Аж ось вона стоїть перед ним, ще й удома нікого

немає. Не встиг він ще відчинити двері, а його пульс уже торохтів утричі швидше від звичайного.

— Еса, унокабятя, — посміхнулася вона й знизала одною долонею.

— Хой, — привітався він у відповідь, намагаючись удавати крутого й спокійного. Так само, як і вона, хлопець виріс у масштабному космічному місті, яким була станція Церера, та його батько вирізнявся кремезною присадкуватою статурою, що виказувало в ньому землянина. Нео мав не менше від Евіти прав на космополітичну поясанську говірку, проте дівчина вживала її значно природніше. Коли ж цією говіркою послуговувався він, то здавалося, ніби намагається нап'ясти чужу куртку.

— Нижче по лівому зараз туса у койо. Сілвестарі Кампос повернувся, — сказала вона, випнувши кокетливо стегно й ворухнувши пухкенькими, ніби перина, й блискучими губами. — Міт?

— Ке но? — відповів він. — Чого без толку сидіти?

Уже потім він допетрав, що його запросили тільки тому, що на нього запала Міла Сана, марсіянка з кобилячим обличчям, трохи молодша за нього. Усім здалося прикольним, якщо страшко з Марса не даватиме проходу такому покручу, як він. Але коли це стало зрозуміло, Нео це вже було байдуже. Він познайомився з Сілвестарі Кампосом і дізнався, що існують пращольоти.

Це відбувалося так. Які-небудь койо варганили самопальний човен. Можна взяти аварійний зі звалища. Можна склепати щось самостійно. Частково з крадених деталей. Факельного рушія, крісла-колиски й запасів повітря й води на такому вже цілком досить. Весь цимес — розрахувати траєкторію. У факельнику паливні гранули горять швидко, тому для розгону навіть рушія Епштейна не потрібно. Долетиш куди заманеться. Принаймні з чужою допомогою. Фішка в тому, щоб на цьому запалі (краще

єдиному) лягти на курс гравітаційного маневру, наростити швидкість за рахунок якоїсь планети чи її супутника й жажнути якомога далі, наскільки вистачить розгону. Ну, а потім ще лишалося продумати, як дістатися назад і при цьому не здохнути. За польотом стежив чорний даркнет із подвійним шифруванням, зламати який не простіше від будь-чого іншого, що могли запропонувати «Лока гріга» або «Товариство золотої віти». Може, вони самі всім цим і заправляли. Абсолютно незаконно. На цьому хтось робив ставки. Суть у небезпеці. Після повернення ти ставав знаменитістю. Живи собі, чалься по складських вечірках, пий що заманеться, говори як заманеться. І якщо пожмакаєш Евіту Юнг за праву цицьку, вона навіть не скривиться.

Ось так у цілковитого пофігіста Нео з'явилася власна амбіція.

* * *

— Головна річ, яку всім людям потрібно пам'ятати — це те, що Кільце не магічне, — розповідала марсіянка. Останні місяці Нео дивився багато передач про Кільце, і ця жінка йому подобалася найбільше. Гарненька. Приємний акцент. Не така товстуня, як землянки. Але й сама не з Поясу. Геть наче він. — Поки що ми його не розуміємо. На це можуть піти десятиріччя. Та за останні два роки ми зробили більшість усіх цікавих та вражаючих відкриттів, що стосуються його технологій, відколи людство винайшло колесо. Десять чи п'ятнадцять років піде на прикладне освоєння всього того, що ми дізналися завдяки спостереженням за протомолекулою, і тоді...

— Плід. Із. Отруєного. Дерева, — промовив голос старого зморшкуватого койо поруч. — Не можна дати собі забути, що його збудував масовий убивця. Злочинці й чудовиська з «Протогену» та «Мао-Квіку» спустили цю зброю на невинних людей. Відбулася різня. Якщо ми скористаємося її плодами, то самі станемо співучасниками.

Тепер камера показувала ведучого, який усміхнувся й похитав головою, дивлячись на зморшкуватого:

— Ребе Кімбле, — проказав він, — ми, безперечно, мали контакт з чужопланетним артефактом, який спершу опанував станцією Ерос, потім трохи більше року варився під жакливим пресом венеріанської жаровні, запустив на орбіту за Ураном масштабний інженерний комплекс і збудував кільце завширшки тисячу кілометрів. Невже ви хочете сказати, що ми маємо повне моральне право зігнорувати ці факти?

— Експерименти Гімлера з переохолодженням у Дахау... — почав було зморшкуватий койо, погрозливо махаючи пальцем у повітрі, але тепер утрутилася гарненька марсіянка.

— А можна вже промотати сорокові? Будь ласочка? — розпливлася вона в усмішці, яка по-своєму говорила: «Я не злостива, але стулили б ви свою пельку». — Ми ж не про космічних нацистів ведемо мову. Це винятково важлива подія в історії людства. «Протоген» зіграв жакливу роль, та він уже отримав заслужене покарання. Тепер же ми повинні...

— Які ще космічні нацисти?! — заверещав старий койо. — Хіба нацисти з космосу? Вони тут, серед нас. Найкошмарніші з можливих звірі. Визискуючи ці відкриття, ми взаконюємо спосіб, у який їх набули.

Гарненька закотила очі і подарувала ведучому такий погляд, ніби благала про допомогу. Той знизав плечима, але старий роздратувався ще більше.

— Кільце — то спокуса згрішити, — кричав старий койо. У кутиках його рота виднілися плями, які відеоредактор вирішив не ретушувати.

— Нам не відомо, що це, — відповіла красуня. — Враховуючи, що воно мало виконати свою роботу на первісній Землі з одноклітинними організмами, а опинилося на Венері, де значно

складніший субстрат, кільце може бути взагалі не в робочому стані. Проте я відповідально заявляю, що до гріхів і спокус воно не має ані найменшого стосунку.

— Вони жертви. Ваш «складний субстрат»? Це попсовані тіла невинних!

Нео прикрутив звук і просто спостерігав за їхньою жестикуляцією одне на одного.

Кілька місяців у нього пішло на розрахунок траєкторії для «І ке», підбираючи момент, коли Юпітер, Європа і Сатурн розташуються в потрібних місцях. Вікно запуску виявилось настільки крихтним, що скидалося на спробу метнути дротик із відстані в пів кеме і при цьому зашпилити ним крильця плодової мушки. Фішка його польоту — це Європа. Він мав пролетіти повз супутник, а потім настільки зблизитися із газовим гігантом, що мало не виникав лобовий опір його атмосфери. Опісля — ще один довгий етап до Сатурна, де він знову підживиться енергією його орбітальної швидкості, і ген у чорну порожнечу, вже без прискорення, але швидше від будь-чого, на що можна було сподіватися від малого, перебудованого коника-стрибунця з Поясу. Долаючи мільйони кеме й цілячись у мішені, дрібнішу за комарину дупу.

Нео уявив реакцію на всіх тих наукових та військових кораблях, розосереджених навколо Кільця, коли нізвідки візьметься крихітне суденце без транспондера й на балістичній траєкторії пролетить крізь нього на швидкості сто п'ятдесят тисяч кілометрів за годину. Далі доведеться діяти дуже швидко. Пального на повне гальмування в нього не буде, але вповільнитися потрібно настільки, щоби рятувальний човник зміг його підібрати.

Доведеться, звісно, трошки відсидіти. В цьому він навіть не сумнівався. Може, роки два, якщо занадто роздрочить суддів. Воно того було варто. Самі повідомлення від друзів у чорному неті, де

вони стежили за ним і все стрункішим хором виписували: «Чорт, та йому справді вдасться», — вже робили політ вартим того. Його ім'я ввійде в історію. Й через сотню років люди говоритимуть про прашольота з найбільшими яйцями. Він утратив місяці, будуючи «І ке», ще більше згає в польоті, а потім у в'язниці. Воно того варте. Він житиме у віках.

Двадцять годин.

* * *

Найбільшу небезпеку становила флотилія навколо Кільця. Земля й Марс дали прочуханки флотам одне одного й відправили їх на рипучу пенсію ще кілька місяців тому, а все, що від них лишилося, зараз переважно крутилося в околиці Кільця. Або десь далеко за орбітами внутрішніх планет. Але Нео було начхати на них. Тут щось із двадцять чи тридцять великих військових кораблів стежили один за одним, поки науковці на всіх своїх можливих суднах зазирали й дослухались, акуратно зависнувши за пару тисяч кілометрів від Кільця. Грати військовими мускулами було потрібно, щоб унеможливити будь-який контакт. І всі лишалися наляканими. Навіть у настільки густо нафаршированому металом та керамікою закуточку всесвіту, навіть із відносно малим проміром у тисячу кілометрів, які відділяли внутрішні грані окружності Кільця, його шанси врізатися в що-небудь здавалися примарними. І «нічого» в порожнечі навколо було значно більше від «чогось». Та якщо він і протаранить якийсь із кораблів, то потурбуватися про цю пригоду йому вже не випаде. Тож Нео поклався на волю Діви Марії і став налаштовувати високошвидкісну камеру. Коли все станеться, то це відбудеться на такій велетенській швидкості, що він навіть не розумітиме, чи досяг цілі, поки не проаналізує дані. Тому й хотілося пересвідчитись, що все потрапить на відео. Він знову ввімкнув передавачі.

— Хой, — привітався він на камеру. — Говорить Нео. Нео соло. Капітан з екіпажем в одній особі суверенного гонщика Поясу «І ке». М'єліста ме. Маю шість годин до найбільшого сковзунця, відколи Господь створив людину. Ес па мі мама, мила Софія Брюн, Ісус Господь наш і Спаситель. Пильнуйте. Один змиг, й усе пропустите, ке са?

Подивився готовий файл. Мав гівняний вигляд. Час, мабуть, іще ж лишався. Можна ж поголити миршаву борідку, ну, хоча би зачесатися. Тепер Нео шкодував, що не займався щодень вправами, а то виглядав, ніби курча. Тепер уже запізно. Можна, правда, почаклувати з кутом камери. Він летів по балістичний траєкторії. Не схоже, що йому варто переживати через появу гравітації.

Він спробував два інші ракурси, поки не вдовольнив своє марносластво, і перемкнувся на зовнішні камери. Його вступ тривав трохи більше десяти секунд. Трансляція почнеться за двадцять секунд, потім переключиться на зовнішні камери. Понад тисячу кадрів за секунду, але навіть із такими характеристиками Кільця між кадрами можна буде й не помітити. Він сподівався на краще. Пізно шукати іншу камеру, навіть якби така існувала.

Він допив воду і пошкодував, що не запасає більшою кількістю харчів. Протеїновий тюбик з кашницею зараз би не завадив. Уже скоро. Сидітиме на гауптвахті в землян чи марсіян, з нормальним туалетом, нормальними водою та тюремними пайками. Нео вже практично мріяв про цей час.

Озався зі сплячого режиму зв'язок і пискнув щось про когерентну передачу. Хлопець підключився до сигналу. Шифрування говорило про те, що це дуже давнє повідомлення з чорного нету. Когось іще, крім нього, потягнуло на показуху.

Евіта була такою ж красунею, як і раніше, хіба що тепер жінкою, а не дівчам, якою він її пам'ятав із часів, коли почав відкладати гроші та будувати «І ке». Простими словами — п'ять

років тому. Але він усе ще був закоханий в неї.

— Еса, унокабятя, — привіталася вона. — Очі світу. Тода ауге. І мої теж.

Евіта всміхнулася, і на якусь секунду йому здалося, що зараз вона задере сорочку. На щастя. Сфокусований сигнал увірвався.

Дві години.

* * *

— Повторюю, марсіянський фрегат «Люсьєн» — невідомому кораблю, що наближається до Кільця. Негайно відповідайте, або ми відкриємо вогонь.

Три хвилини. Невдовзі його побачать. До Кільця ще три хвилини, а його мали побачити тільки на відстані менше ніж хвилина до нього.

Нео прокашлявся.

— Навіщо, ке са? Навіщо? Говорить «І ке», гонщик са станція Церера.

— У вас вимкнуто транспондер, «І ке».

— Лажа, еге ж? Допомогти б.

— Радіо у вас чудово працює, але я чомусь не чую сигналу S.O.S.

— Та чого ж одразу S.O.S.? — він розтягував склади, змагаючись за кожну секунду. Їм би забити баки. — Просто балістична траєкторія. Можу ввімкнути реактор, але на це піде кілька хвилин. Підсобили би, га?

— «І ке», ви перебуваєте в забороненому просторі, — відповів марсіянин, і Нео відчув, як на обличчі розпливається усмішка.

— В мене жодних лихих намірів, — проказав він у відповідь. — Жодних. Здаюся! Дайте хоч трошки пригальмувати. Запалення за пару секунд. Потерпіть.

— У вас десять секунд, щоб змінити траєкторію в сторону від Кільця, в іншому разі ми відкриємо вогонь.

Страх здавався переможним. У нього все виходить. Він націлений на Кільце, того вони й роздрочились. Одна хвилина. Він почав розігрівати реактор. На цьому етапі вже й брехати було не потрібно. Весь комплект сенсорів включився в процедуру запалювання.

— Не стріляйте, — гукнув він у мікрофон, імітуючи, ніби дрочить. — Будь ласка, начальнику, не стріляйте. Я гальмую так швидко, як можу.

— П'ять секунд, «І ке».

Це ще тридцять секунд. Тільки-но всі системи корабля активувалися. Загорілися екрани систем розпізнавання «свій-чужий». «Люсьєн» пролітав десь поруч. Може, сімсот кеме. Не дивно, що помітили. На такий відстані «І ке» підсвітив їм усі екрани загроз, немов новорічні гірлянди. Просто йому не пощастило.

— Стріляйте, якщо хочете, але я гальмую так швидко, як можу, — промовив він.

Завищали сирени статусу. На дисплеї вигулькнули ще дві цятки. Той *hijo de puta* реально запустив торпеди.

П'ятнадцять секунд. У нього все вийде. Нео розпочав трансляцію і ввімкнув зовнішні камери. Десь там уже з'явилося Кільце, хоча його тисячокілометровий діаметр звідділь поки що й не видно неозброєним оком. Лише неозорий розсип зір.

— Припиніть вогонь! — накричав він на марсіянський фрегат. — Припиніть вогонь!

Три секунди. Торпеди хутко набирали швидкість.

Одна секунда.

Усі як одна, зорі згасли.

Нео постукав по монітору. Нічого. Система «свій-чужий» не показувала нічого. Ні фрегата. Ні торпед. Нічогісінько.

— А от це вже стрьомно, — промовив він ні до кого й ні до чого.

На моніторі блимнуло щось голубе, і він підсунувся ближче до екрана, немовби проблема полягала в кількох дюймах.

Сенсори, які запустили сповіщення про загрозу перевантаження, витратили на пуск свого сигналу п'ять сотих секунди. Апаратна конструкція сирени витратила ще три сотих секунди на те, щоби передати живлення на червону світлодіодку та аварійний клаксон. Маленький консольний сигналізатор поламався на значенні гальмівного перевантаження з силою дев'яноста дев'яти g, витративши крижані пів секунди на займання діодів. На той момент Нео вже перетворився на червону пляму, що розпливалася кокпітом. Гальмування жбурнуло його вперед на екран і переділку за ним швидше, ніж сигнал пройшов його синапси. П'ять довгих секунд корабель рипів і стогнав, не стільки зупиняючись, скільки будучи зупиненим.

У нічим не порушеній темряві продовжувала працювати швидкісна зовнішня камера. Трансляція порожнечі тривала в прямому ефірі зі швидкістю тисяча кадрів за секунду.

А потім, крім порожнечі, в неї потрапило ще дещо.

...

Далі — у повній книжці «Експансія. Кн.3. Брама Абаддона».
nashaknyga.com.ua